

CHELO ARROYO

A la foscor de la vall

La Cloé Pons

Santa Coloma de Gramenet, 18 de gener de 2022

Es despertà en sentir unes suaus carícies de la Kiara. Obrí els ulls i la tenia just al seu costat. La seva mirada tendra i els seus gestos dolços la convidaven a llevar-se. Nerviosa s'incorporava per tornar a asseure's immediatament sobre les potes del darrere. Movia el cap d'un costat a l'altre i les orelles, llargues i caigudes, es desplaçaven suaument com si fossin de paper de seda. L'abraçà acariciant amb la mà aquella pell blanca, marró i negra, necessitava el contacte incondicional de la seva estimada Kiara.

—Bon dia! —li va dir.

La Kiara li va contestar amb un lleu lladruc i corrent va desplaçar-se a l'altre costat del llit, el costat que romania buit des de feia tres dies. La Cloé es va girar per observar-la. Emetia una espècie d'udol, un gemec trist semblant a la tristesa que ella mateixa sentia al seu interior, un lament que va provocar que dels seus ulls brollessin de nou les llàgrimes.

Va incorporar-se i sortí com un llamp del llit, apujà d'una embranzida la persiana i el sol il·luminà amb força l'estada. Va obrir la finestra i va notar com el fred de l'hivern es colava a l'interior. Va mirar cap al riu, feia un dia esplèndid. La Kiara no deixava

de saltar al seu voltant mostrant, amb aquell moviment rítmic de la cua, la seva alegria. Va acariciar el seu cap petit mentre agafava el mòbil de damunt la tauleta de nit. En dirigir-se cap a la porta, va passar pel davant del mirall de la calaixera i no va poder evitar aturar-s'hi per a mirar amb curiositat el seu reflex. Passà la seva mà pel seu cabell curt i li van venir dubtes sobre la decisió que havia pres la tarda anterior. Havia estat necessari tallar-se la seva llarga cabellera? Ara ja no podia fer-hi res. Es va mirar amb cura repassant la seva petita cara rodona, aquelles pigues amb les quals havia crescut i les orelles petites plenes de cèrcols de plata. De sobte se'n va llevar dues i va recordar el moment en què el Gorka els hi havia regalat. Havia estat en aquell aniversari que van celebrar a l'Herriko Taberna d'Hondarribia; feia vint-i-sis anys i estava bojament enamorada d'ell. En Gorka havia versionat la cançó de l'Aniversari Felix i havia preparat un exquisit pastís de formatge amb melmelada de mores. Abans de bufar les espelmes va llançar el seu desig a les estrelles. Enretirà les espelmes, va agafar el ganivet per a tallar-ne dues racions. No va poder, alguna cosa impedia que el ganivet arribés fins avall. En Gorka reia, no s'ho podia creure. De veritat m'estàs dient que no ets capaç de trossejar-la? Ella se'l va mirar i tot seguit foren les seves mans les que obriren el pastís. D'allà va sortir una bosseta de plàstic amb un sobre petit a l'interior que amagava uns preciosos cèrcols de plata vella, els mateixos que ara eren a les seves mans. De nou, els seus ulls van enrogir, estava a punt de tornar a plorar. Va respirar profundament, va llançar els cèrcols a l'interior del joier que havia heretat de la seva mare i va obrir la porta de la seva habitació. Començava un nou dia i havia de treure'n forces per afrontar-ho.

La Kiara sortí corrents cap al final del passadís i s'aturà en sec a la porta del fons. Allà s'assegué i començà a gemegar. No podia entrar-hi, la porta estava tancada i, tot i així, des de l'exterior,

se sentia un ronc profund, serè, despreocupat... La Cloé la va cridar i totes dues van entrar a la cuina. Va posar pa a la torradora, encengué la cafetera i col·locà un bol amb pinso i un altre amb aigua fresca. Va mirar el rellotge i va comprovar que eren dos quarts de nou del matí. S'havia d'afanyar, a les deu tenia una reunió important de feina. Va esmorzar dempeus a la cuina i es va dirigir a la cambra del bany per prendre una dutxa que l'aclarís. Va trobar a faltar d'eixugar-se la seva llarga cabellera, però amb una mica de gomina n'hi va haver prou per donar un aire fresc al seu cabell. Es va vestir amb uns texans i el jersei de llana que li havia regalat el seu pare per Nadal. Es va col·locar l'abric mariner i una suau bufanda de llana de moaré que havia teixit durant l'últim confinament. Cridà a la Kiara i enganxà la corretja al collar de la gossa. Van sortir juntes de casa per fer un volt pel parc, a la tarda ja anirien a passejar pel riu.

Després de deixar la Kiara a casa es va dirigir cap al garatge. Només desitjava que el trànsit de la Ronda Litoral anés fluid, no volia arribar tard a la reunió. Estava contenta de retrobar-se amb els seus companys i segur que, durant una bona estona, tindria el seu pensament ocupat en altres assumptes i donaria una treva al seu neguit.

La Cloé formava part de l'equip de recerca periodística de l'exitós programa de televisió *Desaparicions*, dirigit i presentat per Jordi Valls. La idea, el relat de desaparicions reals que han ocorregut a Catalunya, havia nascut feia uns anys en una emissora de ràdio. La versió televisiva, que havia estat tractada amb una impressionant narrativa novel·lada, acompanyada d'imatges d'arxiu, entrevistes realitzades mirant a la càmera i registrada en un plató dissenyat expressament per a l'ocasió, havia estat tot un èxit.

A la Cloé, la seva formació en Ciències de la Informació i de la Comunicació a la Universitat Autònoma de Barcelona li

havia permès aconseguir el seu somni: exercir com a periodista especialitzada en informació policial i successos. Començà la seva carrera professional el novembre de 2014. Fou *El Diario Vasco* qui li va oferir la seva primera gran oportunitat i en poc temps es convertí en una cara coneguda a *Euskal Telebista*, on col·laborava en diferents programes tractant esdeveniments criminals i casos d'especial interès humà.

No trigaren gaire a fer-se'n ressò d'ella de la productora *Artimés* i a la primavera de 2019 es va traslladar novament a Barcelona, on acabava de signar-hi un contracte. La Cloé tornava a la seva ciutat natal, Santa Coloma de Gramenet.

De Sant Sebastià se'n va emportar una gran experiència laboral i el seu amor, en Gorka. Incondicionalment, havia acceptat traslladar-se amb ella a la Ciutat Comtal. Ell, dissenyador de videojocs i un gran apassionat del món *gaming*, treballava per a una coneguda marca de jocs electrònics. La seva àmplia capacitat creativa i innovadora i la constant aportació d'idees fresques, li havien permès aconseguir un bon prestigi professional dins d'aquest món tan competitiu. Les seves habilitats per resoldre problemes i trobar-ne solucions el feien diferent. La seva feina, sempre sota pressió, treia el millor d'ell.

Junts van arribar a Santa Coloma i s'instal·laren al pis que havia estat dels avis de la Cloé. Ara, tres anys més tard, tot havia canviat entre ells. El llarg i dur confinament que havien patit durant la primavera de 2020 els havia passat una gran factura: una relació trencada on la il·lusió s'havia anat esfumant a poc a poc fins a tal punt que ara —es mirà a aquell jove de trenta anys, inquiet, amb aquell monyo alt estil oriental i aquella expressió de simpatia confirmada amb els clotets de les galtes—, s'havia anat convertint, de mica en mica, en un autèntic desconegut. Feia tres dies que havien decidit separar-se i malgrat que havia estat iniciativa d'ella, sentia un dolor profund que no sabia gestionar

i una ràbia que la corcava en comprovar la passivitat d'ell davant la proposta de separació. La Cloé sentia com el seu interior s'anava enfonsant. Li era difícil interpretar les seves emocions i cada vegada tenia més dubtes vers la decisió que havia pres. El que sentia era el que s'anomena dol?

Amb aquests pensaments va arribar fins al barri de Poble Sec. Aparcà el cotxe davant la productora i baixà tot ajustant-se la jaqueta i penjant-se el seu maletí a l'espatlla. Va mirar el rellotge; eren tres quarts i cinc de deu. Agafà el mòbil i desitjà una bona nit a son pare per WhatsApp. En aquests moments serien al voltant de les tres de la matinada a Nova York, en poques hores rebria el seu "bon dia". El trobava a faltar, era un moment trist per a ella i necessitava el seu contacte. Ella sabia del cert que la conversa que havien tingut el dia d'abans l'havia deixat preocupat i, tot i que no va poder evitar enfonsar-se, no va voler explicar-li el que li passava. Havia estat quasi impossible aguantar el tipus davant d'ell, se sentia totalment abatuda.

Va entrar a l'edifici i va saludar en Fermín, el simpàtic conserge que tot i estar en plena sisena onada de la Covid, amb la variant Òmicron totalment desbocada, no va trigar gens a abraçar-la per desitjar-li un bon Any Nou, saltant-se així qualsevol protocol de distanciament. Ajustant-se bé la mascareta a la cara, li va indicar a quina sala s'havia d'adreçar.

En obrir la porta allà es trobaven els seus companys, asseguts al voltant d'una taula allargada, tot gaudint d'un improvisat esmorzar. Se la van mirar durant uns instants fins que en Jordi va exclamar:

—Déu meu, Cloé! Què t'has fet? No et coneixia!

—Soc jo! —va assegurar ella, abaixant-se una mica la mascareta i fent una volta sobre ella mateixa perquè tots poguessin veure el seu nou estil—. Any nou, imatge nova! —va continuar dient, mentre reia i saludava als seus companys.

Després de posar-se al dia del període de vacances, es van asseure davant la taula. La reunió va començar de la mà d'en Jordi Valls.

—Aquí estem novament, preparats per iniciar la tercera temporada televisiva de *Desaparicions* —va començar a explicar en Jordi—. Després de dos mesos de regirar la crònica de desapareguts de Catalunya, hem realitzat aquesta proposta. —Va alçar amb la mà uns fulls de paper—. La selecció consta de sis casos que van tenir una gran repercussió mediàtica i de quatre que pràcticament no tingueren ressò informatiu, però que els hem valorat com a molt interessants. —Es va aixecar i va repartir un dossier a cada membre de l'equip—. Com podreu observar, dins de la proposta he assignat un nom a cada cas. En principi, si us sembla bé, hauríeu de fer el treball de camp. Contactar amb el cos policial que va dur a terme la recerca, familiars, amics... En fi, tot allò que vosaltres sabeu fer tan bé.

El silenci es va imposar a la sala. Concentrats, revisaren el contingut del dossier. La Cloé es va centrar en el cas que li havien assignat: la desaparició d'un jove de vint-i-un anys al Prat de Llobregat la nit del 31 d'octubre de 2012 després d'assistir a una festa de *Halloween* que havia tingut lloc als afores de la localitat.

La veu de l'Ernest la va treure de la seva concentració.

—Jo tinc un problema. El cas que m'heu assignat el trobo molt interessant, però, com tots sabeu, estic a punt de tornar a ser pare. Les desaparicions del Ripollès requeririen estar un temps per la zona per poder fer una bona recerca i em seria molt difícil la conciliació familiar d'allà estant. Agrairia poder optar a una altra recerca que es duigués a terme pels voltants de Barcelona. Com per exemple: *La desaparició de la psicòloga de Sarrià* o *La desaparició d'un jove al Prat de Llobregat* —va comentar l'Ernest tot mirant a la Cloé i a la Maite, cadascuna responsable dels dos casos que havia anomenat.

—Jo no tindria cap inconvenient per a desplaçar-me al Ripollès —va proposar la Cloé, pensant que podria ser una bona idea sortir uns dies de la ciutat. Segur que l'aire del Pirineu l'ajudaria a superar l'agre moment que estava vivint—. Si us sembla bé, fem el canvi

—Sense cap problema, el fem —va dir en Jordi—. Tens raó, Ernest, és millor que et quedis a la ciutat. Disculpa'm per no haver tingut present la teva situació personal.

—Tranquil, Jordi, en un altre moment m'hauria encantat, però ara... Moltes gràcies, Cloé, segur que gaudiràs molt de la investigació del cas. Sens dubte sembla molt interessant...

La Cloé es va concentrar en llegir les desaparicions a la comarca del Ripollès, a l'informe deia el següent:

L'Arlet Arrufat Puig, de 26 anys, va desaparèixer el 17 de maig de 1978 a la localitat de Campelles, Girona. La pista de la jove es va perdre quan es dirigia al seu lloc de treball al Baell. La bicicleta que utilitzava com a mitjà de transport va ser trobada a la cuneta de la carretera que enllaça Campelles amb Ribes de Freser, a quatre quilòmetres del poble. De bon principi es va descartar la possibilitat que la jove hagués patit un accident, ja que no s'hi va trobar cap mena d'evidència d'atropellament al llarg dels sis quilòmetres del tram de la carretera. La recerca que va dur a terme la Guàrdia Civil no va aconseguir determinar on podia estar-se la jove, arribant a la conclusió que, probablement, estaven davant d'un cas de desaparició voluntària. Actualment continua desapareguda.

La Francina Arrufat Puig, de 37 anys, germana petita de l'Arlet, va desaparèixer el 14 de desembre de 1993. La darrera vegada que fou vista, estava agafant bolets en un prat de la Serra de Montgrony. La veu d'alarma la va donar son pare. Després de comprovar que la filla no era a casa, va ser informat pel seu veí del lloc on s'havia adreçat. Pare i fill van inspeccionar els prats on tenia costum d'anar a buscar

bolets, però no la van trobar. L'Oriol Arrufat, pare de la desapareguda, pensant que a la seva filla li hagués ocorregut quelcom pitjor, es va presentar a la caserna de la Guàrdia Civil per informar de l'esdeveniment. Descartaren des del començament una possible pèrdua, pel seu gran coneixement de l'orografia de la muntanya, es van centrar en un possible accident o una desaparició forçosa. Després d'obrir diverses línies de recerca, mai es va arribar a esclarir el que havia succeït. La Francina, igual que la seva germana Arlet, continuen desaparegudes.

El resum de tots dos casos anava acompanyat d'altres dades importants per a la investigació. Un cas de desaparicions que mai es va arribar a tancar.

Comentant amb els seus companys els diferents casos que s'havien plantejat, donaren per finalitzada la reunió. En una setmana es veurien de nou per avaluar com anaven avançant les recerques.

La Cloé va sortir de l'edifici i es dirigí cap el cotxe per a desplaçar-se de nou a Santa Coloma. El trànsit intens de la Ronda Litoral va convertir el camí de tornada en una carregosa caravana, accelerant i frenant constantment per aconseguir només avançar uns metres. Decidí invertir aquest temps a organitzar el seu proper trasllat a la comarca del Ripollès, en concret a Campelles. Havia de buscar allotjament i preparar tot el necessari per a la recerca. La tarda la dedicaria a investigar per internet les notícies publicades relacionades amb el seu cas i prepararia la maleta. Va repassar mentalment el seu vestuari d'hivern. Necessitava roba còmoda i d'abric, ja que les temperatures de la zona on havia de traslladar-se oscil·laven entre mínimes de cinc graus sota zero i màximes de sis. Va pensar en la Kiara, separar-se d'ella en aquests moments era el pitjor, però no tenia cap més opció. Parlaria amb Gorka i intentaria buscar una bona solució.

Separacions doloroses

Ales dues de la tarda creuava finalment el pont de Potosí, accedint així a la ciutat. Va aparcar al garatge i s'adreçà a la fruiteria de l'avinguda Santa Coloma a comprar mandarines i plàtans, dels de la Palma, on el volcà *Cumbre Vieja* havia rugit amb gran intensitat durant vuitanta-cinc dies i on la colada volcànica de lava havia engolit tot el que trobava al seu pas. Milers de persones evacuades, centenars d'hectàrees de cultiu afectades, habitatges destruïts, carreteres desaparegudes, línies elèctriques calcinades i un llarg etcètera, havien convertit els palmers en un exemple claríssim de fermesa, eficàcia i solidaritat. Ella s'havia solidaritzat totalment amb l'illa i participava en tot el que podia per tal de recaptar fons per als illencs. En Gorka i ella duïen a terme des de setembre el repte d'un plàtan al dia, una de les tantes mostres de solidaritat que feien.

En entrar a casa es va sentir afligida. Al menjador, dues maletes i tres caixes anunciaven el comiat.

—Hola —va dir amb un nus a la gola.

—Hola, Cloé —va contestar en Gorka, sortint de la cuina.

—Què és tot això? —va preguntar assenyalant els diferents paquets situats davant d'ella.

—Cloé, torno a Sant Sebastià. En aquests moments és el millor que puc fer. Donem-nos un temps, serà el millor per a tots dos. El meu germà està a punt d'arribar amb la furgoneta... —La Cloé va sentir un intens dolor dins seu i les llàgrimes li relliscaven per les galtes—. No ploris, no em facis més difícil aquest moment, per part meva no és un adeu. Fem un parèntesi i pensem bé què és el que volem... Jo crec tenir les coses clares, però els teus dubtes i el teu desamor no m'ajuden gens en aquests moments. Parem aquí, abans de fer-nos més mal... d'acord? —Agafant-la de les espatlles s'hi va acostar i es van fondre en una abraçada. La Kiara saltava contenta al seu voltant, ignorant el contingut d'aquella abraçada, era feliç—. Vinga, Cloé, no vull sortir de casa recordant les teves llàgrimes, vull emportar-me el teu somriure, la teva simpatia, les teves ocurrències... Vull emportar-me la meva Cloé.

—No sé, Gorka, no sé què és el que m'està passant, no tinc res clar. Tindrè forces per enfrontar-me a la distància? —li va preguntar, eixugant-se els ulls amb un mocador que havia tret de la butxaca dels pantalons—. Demà em trasllado a Campelles per dur a terme una recerca. Estaré fora uns dies, no cal que te'n vagis.

—Però com vols que em quedi? —li va preguntar en Gorka, sense entendre què era el que realment volia ella—. Mira, Cloé, durant els darrers dies he pensat molt en tot el que em vas plantejar i he pres la decisió de tornar a casa meva. Estarem en contacte, parlarem del nostre dolor i, sobretot, ens plantejarem el nostre futur. Jo també necessito en aquests moments la meva gent, ho has d'entendre.

—I la Kiara? —va preguntar abraçant-la.— Què en farem d'ella? Jo no me la puc emportar a Campelles ni tu a Sant Sebastià.

—Per què no la deixes amb l'Elena? Estarà encantada de quedar-se amb ella uns dies —va proposar en Gorka en el moment en què sonava el timbre del pis.

La Cloé va obrir la porta i allà estava en Xabi, el germà petit d'en Gorka.

—Hola, Xabi —va saludar la Cloé, fent-li dos petons.

—Hola —va contestar una mica incòmode per la situació—. Com esteu?

—Bé, Xabi, no pateixis, passa —va dir en Gorka fent una abraçada al seu germà—. Has aparcat bé?

—Sí, he trobat aparcament al passeig del riu. He tingut sort, està ben a prop —va explicar en Xabi, traient-se la jaqueta.

—Si et sembla bé, dinem, carreguem la furgoneta i marxem. Jo puc conduir i així tu descansas. Si sortim a les quatre, podem arribar a casa al voltant de les onze.

—Perfecte, això és el que cal carregar? —va preguntar dirigit-se a inspeccionar els paquets del menjador.

—Això i dues caixes més que tinc a la meva habitació, només cal precintat-les.

La Cloé es va retirar a la seva habitació, agafà la seva estàtua de bronze i s'assegué als peus del llit. Abraçant-la fortament li va demanar que li donés força, serenitat, fermesa... Era el més a prop que es podia sentir de la seva mare. Aquella talla, que pràcticament l'havia acompanyada tota la vida, l'havia esculpida el seu pare. Allà estava la Mar, la seva jove mare, aguantant als seus braços la petita Cloé.

El so del mòbil la va arrancar sobtadament dels seus pensaments. En mirar la pantalla va veure que la trucada era de son pare.

—Hola, papà —va contestar, repassant amb els dits les perfectes faccions de la seva mare.

—Hola, com està la meva princesa? —va preguntar el seu pare, intuïnt que alguna cosa estava passant. La coneixia molt bé i les últimes converses l'havien deixat preocupat.

—Malament, papà, estic passant per un mal moment... —La Cloé va esclatar a plorar.

A poc a poc, amb gran esforç, li va explicar al pare els dubtes i les pors que sentia i que li fustigaven el cor. Ell va escoltar la filla en silenci, va deixar que expressés tot el seu dolor i només va desitjar estar al seu costat per a poder-la abraçar. La seva filla, que sempre s'havia caracteritzat per ser una nena forta, decidida i segura de si mateixa, estava trencada en aquests moments.

—Cloé, intenta asserenar-te, no prenguis decisions sobtades. Donat un temps per a avaluar, no et precipitis, fes servir les balances de l'amor, sospesa el bo i el dolent, escolta les papallones del teu interior i al teu cor. Jo crec que us pot anar bé a tots dos el fet que en Gorka torni a casa seva. De vegades, és la distància la que ens fa veure la realitat, no n'has de tenir por, Cloé —li explicava el seu pare qui bé entenia del dolor d'ànima—. Vols venir uns dies a Nova York? El dissabte inauguro una nova exposició...

—No, papà —el va interrompre—, demà me'n vaig a Campelles...

—A Campelles? Com és això? —va preguntar el seu pare interrompent-la.

—Escapada de feina al Ripollès. Comença la tercera temporada de *Desaparicions* i obrim allà la investigació d'un cas.

—Quin? —va preguntar el seu pare.

—La desaparició de dues germanes, una als anys setanta i l'altra als noranta. No sé massa cosa més.

—I on t'estaràs?

—No ho sé, papà, aquesta tarda he de mirar l'allotjament. Coneixes la zona?

Un fred silenci es va imposar entre ells...

—Papà? Ets aquí? —va preguntar-li la Cloé, pensant que s'havia tallat la trucada.

—Sí, soc aquí... No hi ha possibilitat que canviïs d'investigació?

—Però, per què? Què et passa, papà? —va preguntar estranyada. Després d'un altre llarg silenci, en Tiago va contestar.

—No és bona època per anar a Campelles. Les temperatures són molt baixes i en moltes ocasions les carreteres queden tallades per la neu. Campelles està a una altitud considerable i les carreteres que recorren els pobles del voltant no són les millors per a circular-hi.

—Papà, que exagerat ets, estigues tranquil, si us plau, segur que tot anirà bé.

—Tingues molta cura, Cloé.

—Tranquil, la tindrè... Així que veig que coneixes la zona, no? Tens alguna recomanació per fer-me?

—Bé, he anat alguna vegada per allà, però ara fa molts anys que no hi vaig. Només et recomano que vagis amb compte i si busques allotjament hauries de plantejar-te Ribes de Freser, és un poble força més gran que Campelles i millor comunicat.

—Gràcies, papà, t'asseguro que tindrè molta cura i seré previnguda. Portaré cadenes per si hi trobo neu, aniré sempre amb la bateria del mòbil carregada i portaré una mica de menjar i d'aigua al cotxe per si em quedo aïllada per alguna zona del Pirineu —va assegurar la Cloé al seu pare entre riures—. Et mantindrè informat.

—Gràcies, petita.

—Per cert, papa, havia pensat demanar a l'Elena que es quedés amb la Kiara durant els dies que marxo fora, faig bé?

—I tant! Estarà encantada amb la seva companyia. Des que l'Óscar es va traslladar a viure a casa seva allò sembla un zoològic, no crec que els faci res tenir a la preciosa Kiara. Truca-li.

—D'acord, aquesta tarda ho faré. Cuida't molt, papà. T'estimo —es va acomiadar la Cloé.

—Adeu, Cloé, t'estimo.

En Tiago i la Mar

En Tiago Pons, un reconegut escultor d'art contemporani, sabia molt bé del que parlava la seva filla: el mal d'amor... Ell l'havia patit i, encara avui, sentia una profunda angoixa en recordar-ho. A l'edat de vint-i-dos anys va haver d'enfrontar-se a la mort de la Mar, el seu gran amor. Foren anys de foscor que van quedar reflectits a tota la seva producció artística. Sense forces enfrontà la seva paternitat en solitari.

Havia conegut la Mar a la facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona on ella feia de model al taller de projectes de pintura i dibuix. Immediatament, es va enlluernar amb la seva bellesa: la llarga cabellera, aquella mirada seva tan profunda, l'harmonia del seu cos, aquells moviments que parlaven... Al seu interior es va despertar la flama de l'amor. Va destinar temps i temps a recordar-la; repetia, una vegada i una altra, dibuixos d'ella i frisava perquè arribés l'hora de la classe de projectes, era l'instant més esperat de tota la setmana. El darrer dia de classe, abans de les vacances de Nadal, es va atrevir a lliurar-li un present. Ella, tota sorpresa, va esquinçar l'embolcall per descobrir, impressionada, una petita llibreta amb preciosos dibuixos d'ella. Ell aprofità l'avinentsa per a convidar-la a prendre una cervesa a la cantina de la Facultat. Així va començar tot. Tots

dos van gaudir de l'aire huracanat en el qual s'havia convertit la seva relació, alimentada de passió, sense pors, amb una bogeria incondicional que els arrossegava vers la profunditat de l'ànima fins que, un embaràs frenà aquella luxúria d'amor.

Junts van decidir tirar-lo endavant, comptaven amb l'ajuda incondicional de la família d'en Tiago. Ella s'enfrontava a una maternitat sent molt jove i, tot sabent que en Tiago li feia costat, no va tenir prou forces per encarar de nou la seva vida professional. Les estrictes exigències derivades del món de la moda, on tot podia dependre d'uns grams, la van portar a un món fosc del qual mai va aconseguir sortir-se'n. Una freda nit de novembre la seva flama s'apagà per sempre més. Fou en Tiago qui trobà el cos sense vida de la Mar. Aquella matinada, en despertar-se, va veure que no era al llit. Coneixedor dels seus episodis d'insomni es va aixecar per tal de fer-li companyia. En encendre el llum del menjador va descobrir que, estirada sobre el sofà, com si es tractés d'una *Maja*, hi havia la Mar. Un crit esgarriós sortí de les seves entranyes... No va poder fer res per ella, una sobredosi de barbitúrics havia posat fi a la seva vida. La Mar se n'havia anat i amb ella s'emportava una part d'ell mateix. Totalment destrossat va enfrontar-se a una vida només acolorida per la petita Cloé.

Des de feia cinc anys vivia a Nova York. Trobava a faltar la seva filla i cada cop que podia, viatjava a Barcelona per passar uns dies amb ella. El temps de pandèmia li havia ensenyat a aprofitar tots els moments.

En Tiago va marcar el número de l'Elena. Ella, inspectora del grup d'investigació criminal dels Mossos d'Esquadra de Santa Coloma, era la parella de l'Òscar, subinspector del grup de recerca criminal, el seu gran amic de la infància. Eren de la mateixa colla i portaven tota la vida junts. L'Elena sempre havia sentit un afecte especial per la Cloé i estava sempre pendent d'ella per tot el que pogués necessitar. Compartien dos mons

professionals que convergien en un de sol i eren grans apassionades del món de l'*Scape Room*.

L'Elena no va contestar la trucada, més tard ho tornaria a provar.

La Cloé es va asseure a taula a dinar. En Gorka i el Xabi ja estaven acabant.

—Dona'm el teu plat que te l'escalfo, has trigat tant a venir que es deu haver refredat—va dir en Gorka, tot agafant el plat—. Aquesta olla cal menjar-la ben calenta, està boníssima.

—Gràcies, Gorka, m'ha trucat el meu pare, per això m'he endarrerit.

—Tranquil·la, nosaltres ja hem començat perquè anem tard.

—M'ho imagino... —digué la Cloé, mentre li anava apareixent de nou aquell nus a la gola que últimament tenia tan present.

En Xabi continuà explicant al seu germà la malaltia de l'àvia. Un Alzheimer avançat havia acabat amb tots els seus records. L'*amona* ja no coneixia ningú, vivia en un món al qual ningú hi podia accedir.

Havent dinat van prendre el cafè. El moment s'acostava i la Cloé decidí no ser-hi present. S'acomiadà d'en Gorka amb una abraçada molt forta i fou incapaç de pronunciar ni un sol mot. Després de fer dos petons a en Xabi, va cridar a la Kiara i se'n van anar a passejar pel riu Besòs. En sortir al carrer va notar que la tarda estava freda, va mirar al cel i comprovà com des de les comarques de l'interior, un batalló de núvols grisos avançava imposant-se en aquell blau cel que havia lluit durant tot el matí. Era una tarda trista.

Al voltant de les sis tornà cap a casa. No va voler encendre el llum del menjador i es dirigí directament a la seva habitació. La Kiara s'estirà a la catifa i ella obrí l'armari. El primer que va baixar de l'entresolat va ser la maleta, tot seguit va triar roba d'hivern

i tots els complementos necessaris per poder afrontar les baixes temperatures. Abans de tancar-la, va entrar a la cambra de bany i va preparar-se el necessari. Va deixar la maleta al costat de la porta i va treure del maletí l'ordinador. Es va treure les botes i s'estirà al llit, abrigallada amb una manta tova, va començar a mirar com arribar fins a Campelles.

Va estudiar amb deteniment la comarca del Ripollès, localitzant els municipis de Ripoll, Ribes de Freser, Campelles... Al Baell va trobar un petit hotel on va decidir que s'allotjaria. Va enviar-hi un correu electrònic per fer la reserva, en principi per a un dia i després ja valoraria si l'elecció havia estat encertada.

En aquest moment el seu mòbil va sonar; en veure el nom de l'Elena a la pantalla recordà que hauria d'haver-li trucat a primera hora de la tarda. Se n'havia oblidat completament.

—Hola, Elena —va dir la Cloé només despenjar.

—Hola, Cloé, ets a casa?

—Sí, soc aquí... Perdona, Elena, volia haver-te trucat a primera hora de la tarda i me n'he oblidat... Estic una mica des centrada...

—No hi fa res, fa una estona he estat parlant amb el teu pare, està una mica preocupat. Ja saps com és... M'ha dit que marxés a Campelles i que volies deixar-nos a la Kiara —va comentar l'Elena, evitant així que la Cloé hagués de donar explicacions—. Només vull dir-te que no hi ha cap problema, estarem encantats de quedar-nos-la. Quan te'n vas?

—Moltes gràcies, Elena, me'n vull anar demà a primera hora.

—Vols que passi per casa teva i així ens veiem una estona? Podem sopar alguna cosa al Kimera, què et sembla?

—Em sembla genial, m'anirà molt bé veure't una estoneta.

—Doncs ves-te preparant, en un quart d'hora t'espero al bar.

—Perfecte, ens veiem en una estona —va dir la Cloé una mica més animada, a parlar amb l'Elena sempre l'animava.

Quan la Cloé baixà al Kimera va veure que l'Elena ja hi era. Aquell bar, situat als baixos de casa seva, havia estat el lloc de trobada de tota la colla del seu pare. Les desenes de fotografies que decoraven les parets del bar així ho demostraven. El seu pare, envoltat d'amics, era present en moltes d'elles. La Cloé també tenia el costum de passar-hi, realment, aquell lloc era com una gran família.

Travessà el bar saludant els presents. Asseguda al final de la barra hi havia l'Elena parlant amb el Josi, l'amo del bar. S'hi acostà i els saludà. L'Elena es va aixecar del tamboret i va abraçar la Cloé.

—Seiem a una taula? —li va preguntar l'Elena.

—Sí, millor —va acceptar ella.

Demanaren unes cerveses i uns *serranitos*. Assegudes a l'última taula, la Cloé va explicar a l'Elena la situació que tenia. L'Elena, que tampoc havia tingut una vida fàcil, entenia la Cloé. Li va recordar que podia comptar amb ella per al que necessités i la va animar a confiar en el fet que a poc a poc s'aniria recuperant.

—Només el temps et donarà la resposta—va comentar l'Elena—. Ara necessites tranquil·litat i tenir la ment ocupada. T'anirà bé començar a treballar... Fes-me cinc cèntims del cas que investigaràs.

La Cloé li va explicar el poc que sabia sobre el cas de les desaparicions a Campelles, quan arribés a casa volia fer una cerca per internet, però no confiava massa a trobar-ne informació. Eren casos que havien ocorregut feia molts anys.

Van sortir del bar a dos quarts de deu del vespre. L'Elena va pujar a casa de la Cloé per a emportar-se a la Kiara. En un moment, la Cloé va preparar la motxilla de la seva gosseta amb la manta, la pilota, el pinso i la medicació. L'abraçà fortament i s'acomiadà d'ella. No va poder evitar que li saltessin les llàgrimes... Havia estat un dia molt fatigós d'acomiadaments. L'Elena la va abraçar i li digué.

—Potser et donem una sorpresa... Tinc ganes de passar un dia a la neu.

—De debò? —va preguntar la Cloé.

—Ja veurem —va contestar l'Elena, baixant les escales—. Fins aviat, Cloé.

—Fins aviat —va dir la Cloé, recolzada al marc de la porta. La Kiara es va aturar i mirà cap enrere, amb un petit lladruc la va convidar perquè les acompanyés. Ella va preferir tancar la porta, no podia amb aquell comiat.

A les vuit del matí del dimecres 19 de gener, la Cloé abandonava la seva ciutat. Començava una recerca que, sense ella saber-ho, acabaria donant un tomb complet a la seva pròpia vida.

L'última visita

Gairebé no quedava aigua al càntir i la minsa llum que es filtrava per aquella petita esclatxa, situada en un racó de la part més alta de l'estada, anunciava el capvespre. Havia suportat les baixes temperatures dels últims dies embolcallada amb totes les pells i utilitzava la seva manta com a capa. Sense pràcticament res per a menjar, havia esperat, arraulida a la seva màrfega, la seva arribada.

S'incorporà i retirà els faristols. Amb gran dificultat s'estirà boca terrosa i, en contacte amb aquell terra dur i fred, amb els braços en creu, va resar una vegada i una altra perquè ell tornés.

Cansada, sense forces, buscà entre els sacs apilats arran de la porta, alguna cosa per posar-se a la boca. Només va trobar un parell de castanyes seques i corcades. Va agafar una pedra del foc i les va colpejar-hi fortament. S'empassa aquelles molles acompanyades d'un glop d'aigua.

Arrossegà la seva màrfega fins al racó on reposaven els llibres i, amb molta cura, els va anar dipositant damunt de les pells i així, tapada per una desena de còdexs, es va enfrontar a una de les nits més fredes d'aquell llarg i gèlid hivern.

Va somniar amb la seva família. Veïé al seu fill corrents per un verd prat, corria vers ella amb els braços oberts, però, a

mesura que avançava, s'anava convertint, de mica en mica, en un home que mai aconseguia arribar fins als seus braços. L'angoixa del somni la va despertar. Sentí alguna cosa. S'incorporà i amb molta cura s'aixecà per tal d'acostar-se fins a aquella robusta porta.

Ràpidament, va col·locar els llibres a les lleixes i situà els faristols al seu lloc, al costat de les espelmes de cera, aquelles que ella tenia prohibides d'encendre. En aquell moment, la porta es va obrir per a donar pas a en Guifré que, vestit amb la seva túnica benedictina, el seu escapulari i aquelles sandàlies velles, carregava amb molt d'esforç un sac de llenya.

—Déu vós guard —va saludar, deixant el sac a terra.

—Déu us guardi també a vós —va contestar ella, amb una lleugera reverència.

—Per què no has encès el foc? Està nevant i fa molt fred... Déu meu! Com pots aguantar aquesta gelor?

—No hi ha llenya, no hi ha aigua, no hi ha menjar, no hi ha res, només hi ha fred! —va contestar ella enfadada, sabia que no havia de parlar-li en aquest to, però no va poder evitar-ho—. Fa dies que no vens... —enfonsada arrencà a plorar.

—Com pots dir que fa dies que no vinc si ahir vam estar preparant les pells? —li va preguntar en Guifré mirant-la fixament als ulls—. Saps que mentir és un pecat i si creus que no menteixes... no serà que estàs posseïda pel dimoni?

—No comencis amb els teus repertoris, si us plau...

—Com t'atreveixes a parlar-me així? Jo que et vaig salvar del mal ús de la cugucia! De sobres saps la sort que hauries patit tu i tota la teva família si el comte Arnau fos coneixedor dels vostres actes. Demana perdó a Déu!

Resignada, amb les poques forces que li quedaven, s'agenollà davant el Pantocràtor que il·luminava una de les parets. Amb la boca seca i la veu trencada, va començar a resar.

En Guifré traginava per l'estança. Havia encès el foc i la cambra començava a caldejar-se. Quan va sentir que es tancava la porta a la seva esquena, escoltà:

—Ora et labora.

Era el senyal per a continuar resant mentre treballava. Es va incorporar per a dirigir-se cap a l'armari del rebost. Els queviures que havia portat estaven encabits en cistelles. Un tros de cansalada rància penjava d'una fusta tota estellada.

Va tallar diferents verdures i les posà a coure en una olla de fang juntament amb un tall de cansalada. Agafà dues mesures de blat molt i les barrejà amb aigua. Pacientment, va passar els ingredients i introduí la massa en un forn petit situat arran del foc. Aquella habitació agafava un ambient casolà. L'olor del menjar, barrejada amb aquella flaire del pa, havien trastornat els seus budells que enèrgicament demanaven menjar.

—Cal preparar tinta negra. Afanya't!

Aquella dona sexagenària, que no superava en pes les quatre arroves, amb aquells cabells blancs i llargs, va preparar una infusió de ballaruga. Agafà un bol de fusta i hi diposità vidriol de ferro. Abans de fer la barreja, va treure del forn el pa i el deixà refredar damunt el taulell clavat a la paret de la llar. Remenà la infusió i enretirà l'olla del foc. Vessà el líquid en un bol i va batre la solució fins a aconseguir una textura homogènia amb la densitat adequada. Deixà refredar la tinta al costat del pa.

En Guifré, dempeus davant del faristol il·luminat per les espelmes de cera, agafava amb la mà una preciosa ploma d'oca i amb una cal·ligrafia impecable escrivia la seva pròpia vida.

—Ja està preparada la tinta? —va preguntar el monjo en veure que ella abandonava la llar.

—S'està refredant —va contestar.

—Escalda i estira la pell de xai del sac i tingues molta cura, aquests últims pergamins són més gruixuts que els anteriors. Els vull fins, molt fins! —va exigir el monjo.

Acceptà. Agenollada davant d'aquella pedra molera, va treure de l'interior del sac les pells d'una en una. Amb molta paciència, amb moviments rítmics, va anar treballant-les amb la pedra fins a aconseguir una superfície fina, llisa i uniforme.

—La sisena hora—va dir en Guifré, tot netejant la seva ploma.

Aquella dona s'adreçà ràpidament a la zona que utilitzaven de refectori i, sense perdre ni un instant, serví el menjar, abocà un rajolí de vi als gots i partí amb les mans dos rosegons de pa. En Guifré s'acostà a la taula, se senyà davant dels aliments i ordenà.

—Al púlpit.

Ella obeí i, plantada damunt de l'escala de fusta que usaven com a púlpit, recità la Regla de Sant Benet mentre frisava veient com en Guifré s'atipava en silenci amb aquelles viandes.

No va trigar gaire el monjo a saciar-se i ella, desesperada, baixà els dos esglaons de la tarima per a córrer a menjar. Ara era ell qui llegia la Bíblia. Va agrair que, finalment, aquells aliments que prenia redimissin el seu castigat estómac. En silenci endrapà fins a l'última molla.

A l'estona de descans, el monjo li explicà les revoltes que portaven a terme els pagesos. Les lleis abusives imposades pel senyor feudal als seus vassalls els havien abocat a una condició de servitud insostenible. El senyor, que era l'amo dels camps, dels camins, dels ponts, dels molins i l'encarregat d'impartir jurisdicció civil i criminal, feia servir el seu poder per a enriquir-se davant d'una població famolenca i terriblement explotada i perseguida. Eren els mals usos senyoriais.

Ella se'l mirava, feia molt de temps havia après a no escoltar-lo. Esperaria, amb aquella paciència que li donaren els

anys, a què arribés l' hora nona. Després, cadascú seguiria amb la seva feina.

Aquell vespre, ell decidí quedar-se a dormir a l'estada. Després de les oracions, cansat i amb grans dificultats per a moure's, s'estirà en una màrrega al costat del foc. Ella es posà a dormir al racó que tenia destinat.

Amb l'estómac ple i l'escalfor del foc, va entrar en un somni profund fins que una cridòria la va despertar. En Guifré discutia acaloradament amb en Florenci que plorava amargament per tal de fer-se escoltar. Ella decidí no moure's del seu racó, no era bon moment per parlar amb ell, la discussió se'ls escapava de les mans. En Guifré, enutjat com poques vegades ella l'havia vist, i summament nerviós, va acabar abandonant l'estada donant un fort cop de porta en sortir.

Va ser l'última vegada que el va veure.

A partir d'aquell moment començava per a ella un nou malson. L'absència d'ell es perllongà en el temps, molt més del que era habitual. Ella va témer que l'hagués abandonat per sempre.

Això podria ser el final de tot...

De camí a Campelles

Un cop superat el nus de la Trinitat, on tot un seguit de diferents vies procedents de diversos punts de Catalunya conflueix en un eix circular, la Cloé va prendre la carretera C17. Tenia pel davant més de 100 km fins a arribar al seu destí.

Passat Vic, la temperatura començà a baixar. El paisatge canvià i a la llunyania despuntaven les muntanyes nevades. Arribà a Ripoll fregant els zero graus. El cel començava a tapar-se de núvols grisos i només desitjava arribar al Baell abans que comencés a nevar.

La pujada des de Ribes de Freser al Baell va resultar lenta i difícil. La neu s'acumulava a la cuneta i el ferm de la carretera estava gelat. En aquests moments se'n va recordar de les paraules del seu pare... Es convertiren en sis quilòmetres feixucs.

Passades les onze del matí arribà al Terralta, el menut hotel del Baell on havia reservat habitació. Va estacionar el vehicle en un dels aparcaments situats sota el porxo de l'hotel i va baixar del cotxe ben abrigada. Abans de pujar les escales d'accés a l'hotel, es girà i travessà l'estreta carretera per a observar el paisatge. Corpresa es va quedar davant aquelles altes muntanyes que, totes cobertes d'un revestiment gruixut i blanc, es conver-

tien en sentinelles d'aquella bella vall, mostrant una preciosa estampa hivernal.

L'aire fred la va fer reaccionar i ràpidament travessà la carretera per a pujar corrents les escales de l'entrada al Terralta.

En obrir la porta, una sensació de calidesa l'acollí. Aquella llar de foc circular, situada al bell mig de l'estança, amb la llenya encesa, caldejava la sala que feia alhora de bar i restaurant. No hi va veure ningú.

Es va dirigir cap al taulell de recepció i va tocar un timbre petit. Immediatament va sentir la veu d'una dona.

—Un moment!

La Cloé es va llevar els guants per a treure de la cartera el seu carnet d'identitat.

—Bon dia! —va saludar una senyora que acabava de sortir per una porta eixugant-se les mans.

—Bon dia —va contestar la Cloé—. Soc la Cloé Pons i ahir vaig fer una reserva.

—Sí, així és, ho he vist aquest matí —va dir posant-se unes ulleres de veure de prop—. Em permet el seu carnet? —la Cloé va allargar la mà per a lliurar-l'hi—. Gràcies.

Aquella senyora de mitjana edat, alta i forta vestia una camisa ampla de franel·la amb quadres en tons grisencs i uns pantalons cenyits negres. Malgrat les rudes botes de muntanya que calçava, es movia amb gran agilitat. Els seus cabells castanys, recollits en un manyoc alt, deixava a la vista una cara ufanosa amb unes galtes enrogides pel contrast de temperatura que de seguida va tancar amb la mascareta. Asseguda davant l'ordinador, va completar les dades personals, va fotocopiar el carnet i l'hi va tornar.

—Aquí té el seu carnet —va dir-li posant-lo damunt del taulell—. Vol que li doni informació sobre la vall? Tenim una gran oferta d'activitats per a realitzar a l'hivern...

—No s'amoïni —la va interrompre la Cloé—. Vinc a passar uns dies per motius laborals. Ja hi haurà una altra ocasió per visitar-la.

—D'acord. Em dic Regina i si necessita qualsevol cosa, sempre em trobarà per aquí. Prengui la clau. La seva habitació és la 103. En aquesta època de l'any, entre setmana, no tenim gaires hostes, però els caps de setmana és una altra cosa. A veure si aviat tornem a la normalitat d'abans de la pandèmia.

—Moltes gràcies —va contestar la Cloé, agafant la clau.

—Me n'oblidava, tingui la contrasenya del wifi, segur que la necessitarà. I també li dono aquest fulletó amb els horaris dels àpats. Si desitja algun servei avisi'm.

—Doncs ja li dic d'entrada que avui dinaré aquí.

—Perfecte. Ho tindrè en compte. Ve a treballar a la vall? —preguntà la senyora, intrigada.

—La veritat és que vinc a realitzar una investigació referent a unes desaparicions que van ocórrer a Campelles.

—Déu meu! —va exclamar la Regina, posant-se la mà damunt la mascareta com volent-se tapar la boca—. Ve a investigar la desaparició de la Francina? —va preguntar sorpresa.

—La desaparició de la Francina i de la seva germana, l'Arlet...

—Després de tants anys! No m'ho puc creure! És policia vostè? —va preguntar amb curiositat.

—No, senyora, soc periodista.

—Periodista? Escriurà un llibre sobre elles?

—No, intentaré posar-me en contacte amb la policia que va dur a terme la recerca i amb els familiars i amics de les desaparegudes per a fer un programa de televisió. Vostè les coneixia?

—I tant que les coneixia... L'Arlet, quan va desaparèixer, treballava aquí a l'hotel. Jo era una mica més jove que ella, però érem molt amigues. Allò va ser tot molt estrany... Li ho dic jo,

tot el que li ha passat a aquesta família és massa desconcertant. Per cert, les desaparicions les porten els Mossos d'Esquadra, però faci'm cas, si vostè vol saber bé tot el que es va investigar ha de posar-se en contacte amb el tinent Romero i amb el sergent Rodríguez de la Guàrdia Civil: encara que ells ja estan jubilats, mai han deixat de buscar a les germanes Arrufat. Són els qui més saben del tema. Ja veurà, parli amb ells. Tenen el costum de venir a esmorzar els dijous.

—Perfecte, em posaré en contacte amb ells. Vostè també coneix a en Josep Arrufat?

—Renoï, i tant que sí! És el germà petit de l'Arlet i la Francina i un gran amic meu. Aquí a la vall tothom el coneix pel Pepet. El seu pare, el senyor Oriol, ja és molt gran... Pobre home, no sé com encara segueix amb vida després de tot el que ha patit... Si vol jo tinc el telèfon de tots dos.

—D'acord, pujo a l'habitació a deixar les meves coses i després ja m'informa de tot.

—Necessita que l'ajudi? —va preguntar la Regina, oferint-se.

—No es preocupi, ja puc tota sola, moltes gràcies.

La Cloé va sortir de l'hotel en direcció cap al seu cotxe. No s'acabava de creure el cop de sort que havia tingut reservant una habitació al Terralta. La Regina, coneixedora del cas de les desaparicions, s'havia prestat a ajudar-la i segur que li anirà molt bé per a familiaritzar-se amb la vall.

Carregada amb la maleta, el maletí i una bossa de mà, va arribar a l'habitació 103. En obrir la porta va entrar a una acollidora habitació amb un llit molt ample. Deixà anar les seves coses damunt la taula, es va llevar la mascareta i s'acostà a la finestra. Obrí de bat a bat els porticons de fusta i es quedà sorpresa del paisatge que s'hi podia veure. Estava en ple Prepirineu, el lloc perfecte per a desconnectar de tot. Respirà profundament i intentà que els seus pensaments no es dirigissin cap a en Gorka. Va desfer el seu

equipatge i va instal·lar damunt la taula l'ordinador, el dossier del cas, una llibreta i alguns bolígrafs de colors.

Asseguda a la butaca, obrí el dossier i buscà el telèfon de la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Ripoll. Marcà el número i esperà. Un agent la va atendre i, després de presentar-se, la varen passar directament amb l'intendent de la comissaria amb qui va acabar concretant una cita per a l'endemà a les nou del matí. L'intendent Roig s'havia compromès a informar-la sobre la recerca duta a terme pels Mossos d'Esquadra.

Va agafar la llibreta i un bolígraf i va decidir baixar a recepció. Començaria a recollir informació de la mà de la Regina.

La va trobar a la barra del bar. La Cloé s'hi va acostar.

—Li puc fer unes preguntes?

—I tant que sí! Vol prendre alguna cosa?

—Un cafè amb llet ben calent.

La Regina en va preparar dos i es va dirigir cap a una de les taules.

—Ens assurem aquí. Ara mateix no tinc massa feina i podem parlar tranquil·lament—. Van seure a una taula al costat de la llar de foc. La Cloé va obrir la llibreta—. Què vol saber?

—M'agradaria que em parlés de l'Arlet.

—Ai, l'Arlet! Pobra noia... Miri, l'Arlet va començar a treballar aquí l'agost de 1972. Aquell estiu, una treballadora de ma mare, que s'encarregava de la neteja de les habitacions i de la bugaderia, va patir un accident. La mare va córrer la veu per la vall buscant a algú per a substituir-la i així va ser com se'n va assabentar l'Oriol de la feina per a la seva filla i es va presentar aquí per parlar amb la mare. Recordo que l'acompanyava el seu amic en Leonard. D'entrada, a la mare no li va fer massa gràcia contractar l'Arlet, a la vall, la gent en parlava malament, però, la veritat, va resultar ser una jove molt treballadora i complidora. La mare estava encantada amb ella. Mai va faltar al treball i

sempre era molt puntual. Per això, aquell dimecres 17 de maig de 1978, quan no es va presentar a treballar, la mare es va preocupar molt i va anar fins a casa del seu pare per preguntar què era el que havia passat. —La porta de l'hotel es va obrir i va entrar una senyora gran que, malgrat l'edat que aparentava, es movia amb gran agilitat—. Miri quina casualitat, aquí ve la mare! Ella li ho explicarà millor...

Després de presentar-se, la Dolors va continuar amb el relat que havia començat la seva filla.

—Quan vaig arribar a casa de l'Oriol i li vaig explicar que l'Arlet no havia vingut a treballar, aquell home va esclatar a plorar. M'explicà que feia uns dies havia tingut una forta discussió amb la seva filla i l'Arlet havia decidit abandonar casa seva i traslladar-se a viure a casa del seu avi que havia enviduat feia poc. A partir d'aquí no havia sabut res més. —La Dolors va parar de parlar per abaixar-se una mica la mascareta i donar un xarrup a la infusió que la seva filla li havia preparat—. Jo mateixa el vaig acompanyar a casa del seu sogre, però aquell estirat i malcarat senyor Josep li va deixar anar tot un seguit de renecs que van deixar el pobre Oriol enfonsat. Acusant-lo de mal pare i de ser un titella dels seus amics, se'n reia d'ell. Li va dir que s'oblidés de la seva filla Arlet, que aquella neta seva era l'única Puig que hi havia a tota la seva família. L'única que valia la pena. Després va donar un cop de porta i no el vam tornar a veure.

—No entenc, i la dona de l'Oriol no va parlar amb el seu pare?

—La Roser, que així es deia la seva dona, havia mort feia alguns anys, no et sabia dir quants, però sí que recordo que els seus fills eren molt petits. L'Arlet, que era la més gran, devia tenir uns deu o dotze anys. I la veritat és que la Roser tampoc es feia amb els seus pares. Aquella dona era com una ànima en pena... Tenia sempre una tristesa a la cara... Però bé, tal com li deia, quan l'avi ens va fotre fora de casa, l'Oriol va témer que l'Arlet hagués

marxat a Ribes de Freser amb la seva colla. La veritat era que aquella noia s'envoltava d'unes amistats que valia més tenir-les ben lluny, no sé si m'entén? Aquells nois eren uns degenerats i uns drogoaddictes i l'Oriol estava molt preocupat amb aquelles companyies, sobretot perquè es va assabentar que l'Arlet tenia un xicot que es deia Xavier... L'Arlet era molt treballadora i complidora, però cal reconèixer que no tenia fre. Era una cosa estranya. D'una banda, era molt sensible i per l'altra, un tros de gel. A mi em feia la sensació que tenia una gran manca d'afecte i que mai va arribar a superar la mort de la seva mare. En alguna ocasió m'havia comentat que les injustícies de la vida l'havien portat a perdre la mare quan més la necessitava... La veritat és que a mi em feia molta pena. Al principi no em va fer massa gràcia que comencés a treballar aquí, però després li vaig agafar molt d'afecte. Crec que ha estat la millor treballadora que ha passat per aquest hotel...

—Mama, explica-li el que en penses de la seva desaparició —li va referir la seva filla, interrompent-la.

—Jo tinc la meua pròpia teoria. L'Arlet va desaparèixer a la força! Què és això que va desaparèixer voluntàriament! D'això res de res! Si se n'hagués anat voluntàriament, hauria renovat el seu carnet d'identitat, no pot viure indocumentada, ni aquí ni enlloc. Jo crec que a l'Arlet se la van emportar. El seu avi va dir a la Guàrdia Civil que aquell matí havia sortit de casa seva a dos quarts de vuit per a venir a treballar, anava amb la bicicleta que van trobar a la cuneta de la carretera. Així que, una de dues, o algú se l'emportà en un cotxe amb males intencions o potser va veure alguna cosa relacionada amb l'assassinat de l'Annette.

—Com? L'assassinat de l'Annette? Qui és l'Annette? —va preguntar la Cloé sorpresa.

—L'Annette era la dona d'en Lleonard, el baró de Codina. No sap vostè que la van assassinar a la vall?

—No tenia coneixement d'aquest succés. Quan va ser assassinada?

—El mateix dia que va desaparèixer l'Arlet. Per a mi són massa coincidències, però la Guàrdia Civil sempre va pensar que eren dos casos diferents i que no estaven relacionats. Ells es van entestar en el fet que l'Arlet havia marxat voluntàriament...

—Però va haver-hi una investigació policial, suposo que es basarien en algun fet per a afirmar-ho, no?

—Clar que va haver-hi una investigació, però si van treure conclusions després d'interrogar les seves amistats, ja m'imagino jo el que pensarien... No es pensi que, avui dia, ja no estan tan segurs del que afirmaven fa anys... Ara jo crec que no ho tenen tan clar, sobretot pel que va ocórrer després.

—Es refereix a la desaparició de la seva germana Francina?

—A aquesta desaparició i al cos sense vida que es va trobar en el bosc, l'anomenaren "La reina de les neus" i mai no la van poder identificar.

—A l'expedient a què tinc accés, no esmenten haver trobat cap cos —va dir la Cloé, sense deixar de prendre nota de tot el que explicava la Dolors.

—Vostè parli amb el tinent Romero i amb el sergent Rodríguez, ells li explicaran tot el que vostè vulgui saber. Al llarg dels anys es van obrir moltes línies d'investigació i mai en van abandonar cap dels dos casos. Si algú coneix tot el que va succeir a la vall són ells, ho saben absolutament tot, tot menys el més important, on són les dues germanes?

—Sí, en parlaré amb ells. Ja m'ha dit la Regina que cada dijous venen a esmorzar aquí. Així que demà els veuré.

—Ara mateix els cridaré per a explicar-los a qui tenim a l'hotel. Sobretot, perquè vinguin preparats. —La Dolors es va aixecar i es va dirigir cap al taulell de recepció, des de la taula se la sentia parlar amb algú per telèfon.

La Cloé va acabar d'organitzar les seves notes i s'adreçà a la Regina.

—Tinc l'adreça d'en Josep Arrufat Puig, però no tinc el seu telèfon, me'l podria donar per poder anar a casa seva per parlar amb ell?

—Això no serà pas possible avui —va dir la Dolors que ja venia cap a la taula—. L'he trobat aquest matí i m'ha comentat que se n'anava a l'hospital de Campdevàrol. Els metges l'han citat a les dotze, a en Leonard li ha agafat un ictus i està molt greu.

—Què dius, mamà? Quan ha passat? —va preguntar la Regina sorpresa.

—Ahir a la tarda, jo me n'he assabentat aquest matí. Venia a dir-t'ho...

—Pobre Leonard, l'última cosa que li faltava.

—Qui és en Leonard? —va preguntar la Cloé, després d'haver sentit esmentar aquest nom en diverses ocasions.

—En Leonard és el baró de Codina, un personatge molt peculiar que és un gran amic de l'Oriol i d'en Pepet. Un altre desgraciat que no s'emportarà d'aquesta vida ni un trist somriure. Només desgràcies —va contestar la Dolors.

—Mamà, també seria interessant que la Cloé parlés amb en Mateu, no? Ell també té molta informació sobre tot el que va ocórrer —va proposar la Regina a la seva mare.

—És cert, ell sempre ha estat al seu costat i coneix perfectament tots els fets —va contestar la Dolors agafant el seu mòbil—. Crec que tinc el número de telèfon de la sagristia.

—La sagristia? —va preguntar sorpresa la Cloé—. Qui és en Mateu?

—És el capellà del poble. Bé, ara ja és molt gran i té a un jove seminarista que l'ajuda, però ell es nega a abandonar la seva feina i continua amb les tasques de l'església. Aquí tinc el número, li trucaré i de pas li preguntaré pel Leonard.

La Dolors s'enretirà de la taula per a parlar per telèfon.

—I de la Francina, què se'n sap?

—La desaparició de la Francina va ocórrer molt més tard, crec que va ser cap a l'any 1993, no n'estic del tot segura. La veritat és que la Francina no va tenir sort amb el seu matrimoni. Es va casar amb un jove llenyataire de Ribes que tenia la boca molt gran i la mà molt solta... Pobra Francina, patí molt al seu matrimoni. Fixi's que un dia d'Any Nou, després de rebre una gran pallissa, va venir caminant des de Ribes a Campelles enmig d'una gran nevada. Arribà aquí destrossada i trigà algunes setmanes a recuperar-se. Després d'aquell episodi s'encoratjà i acabà separant-se d'aquell energumen. Ella es quedà a viure a Campelles, a casa del seu pare, però el Primitiu, que així es deia el seu exmarit, constantment venia a casa de l'Oriol a increpar-la perquè ella tornés a casa, fins i tot, més d'un cop, va haver-hi d'intervenir la Guàrdia Civil. Després del divorci, quan les aigües es calmaren, la Francina va sortir un matí de casa seva per a anar a buscar bolets i mai més va tornar...

—Crec que l'exmarit va ser detingut com a sospitós per la seva desaparició, no?

—Així és, però el van haver de deixar anar perquè no trobaren res que el relacionés amb la desaparició de la seva exdona. Jo no sé què creure... Ell és una mica curt de gambals i el tinent Romero no el va deixar de péixer durant anys. Per descomptat, ell jurà i perjurà que no va tenir-hi res a veure, però, és clar, com que mai es va trobar el cos...

—Ja... Ell continua vivint a la vall?

—No, ell va acabar marxant d'aquí. Alguns diuen que se'n va anar a viure a Andorra, però amb seguretat ningú no ho sap. Encara que mai se'l va poder acusar de la desaparició de la Francina, a la vall sí que ho van fer i tothom va acabar girant-li l'esquena. —La Regina va mirar el rellotge i tot seguit es va aixecar de la

cadira—. L'he de deixar, se m'està tirant al damunt l'hora del dinar i el més calent és a l'aigüera. Em sap greu.

—Vagi fent, si us plau, no es preocupi i moltes gràcies per tot el que m'ha explicat.

—Encantada de col·laborar —va contestar la Regina, entrant a la cuina.

La Cloé va agafar el seu mòbil. Eren tres quarts d'una. Va contestar alguns WhatsApp i va mirar el seu correu. Sense res més a fer fins a l'hora del dinar, va decidir anar-se'n fins a Campelles. Visitar el poble no seria molta estona.

Va recórrer amb molta cura els pocs quilòmetres que separaven el Baell de Campelles. Quan veié el municipi, no va poder evitar ser captivada per aquell poble encisador que revelava una fascinant bellesa medieval. Aquell llogarret, de menys d'un centenar d'habitants, estava envoltat de muntanyes que li atorgaven un aspecte màgic. Semblava mentida que en aquell lloc tan idíl·lic haguessin ocorregut successos que havien acabat alterant aquella pau que transmetia.

Aparcà el cotxe a l'entrada del poble i decidí recórrer a peu els pocs carrers que formaven el nucli urbà. Aviat va arribar a la plaça de l'Ajuntament, on es va deturar per poder impregnar-se d'aquell ambient rústic i muntanyenc que li oferia aquell entorn situat a quatre passes dels Pirineus. En un no res va recórrer tot el poble. Va localitzar la casa de l'Oriol Arrufat i l'església. Durant la passejada no s'havia creuat amb ningú. Sí que s'havia fixat que les xemeneies d'algunes cases fumejaven, fet que indicava algun tipus d'activitat, però pel carrer no hi havia ni una ànima. Feia la sensació de ser un poble fantasma.

La Cloé va decidir anar a prendre una cervesa en un restaurant que havia vist al carrer Major. A ella li agradava conèixer la gent dels llocs, però, en aquesta ocasió, semblava que tothom estava amagat.

Va entrar al restaurant i enfilà directa cap a la barra. Semblava que els astres l'havien abandonada, allà no hi havia ningú, només un cambrer que li va preguntar si volia taula per dinar. Després de dir-li que no, demanà una cervesa i es va asseure en un tamboret. El cambrer li va servir la canya i continuà amb la seva feina.

La Cloé mirà al seu voltant i acabà traient el mòbil de la bossa. Mentre es prenia la cervesa va estar llegint informació sobre el poble de Campelles. Va ser quan va descobrir que el Baell era una pedania que pertanyia al mateix municipi. També va buscar informació sobre l'assassinat que li havia comentat la Dolors, però no va trobar res per internet. Li diria a l'intendent dels Mossos que la informés sobre aquest succés ocorregut a Campelles. Va mirar l'hora i va decidir anar-se'n cap a l'hotel. Era l'hora de dinar.

Quan va arribar al Terralta, el menjador estava d'allò més animat. Dos grups de persones estaven dinant a diferents taules. La Cloé es va acostar a la bonica xemeneia situada al centre de l'estada per a escalfar-se. En aquest precís moment, la Regina sortia de la cuina carregada amb la safata.

—Cloé, aquella és la teva taula —li va dir la Regina assenyant el lloc—. Quan vulguis pots asseure't. T'he deixat la carta perquè puguis demanar, encara que jo et recomano el plat del dia: fricandó.

—Perfecte, em sembla genial, m'encanta el fricandó. Me'l demanaré.

—Vols un brou de primer?

—Sí, amb aquest fred ve de gust alguna cosa calenta.

—Doncs de seguida te'l porto —li va assegurar la Regina.

Havent dinat es retirà a la seva habitació. Estirada al llit, es va dedicar a repassar les notes que havia pres al llarg del matí. Amb el silenci que impregnava aquell entorn, no va trigar a quedar-se endormiscada. Uns cops a la porta la van despertar. Va retirar els

fulls que havien quedat escampats damunt del llit i es va dirigir cap a la porta. En obrir va veure la Regina.

—Sento molestar-te, estaves descansant?

—No, tranquil·la, només que m'he quedat una mica clapada revisant les meves notes.

—És que la meva mare m'acaba de trucar i m'ha dit que ja ha localitzat en Mateu. Si vols parlar amb ell, pots passar per la sagristia de l'església aquesta tarda. Serà allà des de les quatre fins a les sis.

—Perfecte —va dir la Cloé, mirant l'hora al seu rellotge—. Doncs m'espavilaré i aniré a Campelles. Ja són més de tres quarts de quatre.

—És per això que he pujat a avisar-te. Ves amb compte amb la carretera, quan se'n va el sol glaça i l'asfalt es converteix en un perill —li va recordar la Regina.

—Moltes gràcies, aniré amb compte.

La Cloé es va preparar i no va trigar a posar rumb a Campelles.